

O scrisoare a lui Hristos

În 2 Corinteni 3.3, apostolul Pavel îi numește pe credincioșii din Corint o „scrisoare a lui Hristos, alcătuită prin slujba noastră”. Duhul lui Dumnezeu Îl scrisese pe Hristos pe inimile lor, așa cum Moise a scris odată Legea pe două table de piatră. Adevărații creștini sunt, prin urmare, oameni care poartă Numele lui Hristos „pe table de carne, ale inimii” și care acum dezvăluie și gândirea Sa. Cu toate acestea, trebuie să mărturisim de la început că nu toți creștinii se potrivesc acestei descrieri. Există unii credincioși care sunt sociabili, chiar amabili, și se deosebesc favorabil de alții care sunt mai puțin agreabili. Dar oricât de plăcută și lăudabilă ar fi amabilitatea naturală, „Hristos scris pe inimă” este cu totul altceva. Pentru aceasta este nevoie de activitatea Duhului Sfânt, care Îl introduce pe Hristos în gândurile și cuvintele și căile unui om, la fel cum Legea a fost gravată pe table de degetul lui Dumnezeu. Nu că nu ar mai exista defecte și greșeli în viața unui creștin credincios. Este bine cunoscut faptul că cel mai cinstit om de afaceri nu are întotdeauna succes, dar toată lumea știe ce principii îl ghidează și ce obiective urmărește. La fel se întâmplă cu o persoană atunci când Hristos a devenit preocuparea vieții sale. Poate face greșeli, dar în ciuda acestora, toată lumea știe cu cine are de-a face.

Legea a fost dată pentru a-i arăta omului starea sa tristă și pentru a aduce asupra lui judecata morții. De aceea, apostolul o numește o „slujbă a morții”. Dar după ce omul a încălcat Legea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a-i da viață. Dar ce a făcut lumea? L-a respins și L-a ucis. Oamenii de astăzi nu-L mai pot ucide pe Isus, dar inimile lor Îl pot respinge, la fel cum au făcut-o odinioară iudeii; și un om sincer al lumii va trebui să recunoască faptul că Hristos nu intră niciodată în gândurile inimii sale, de dimineața până seara târziu. Numele îi este indiferent, menționarea Lui este neplăcută, poate chiar odioasă.

În vremurile de demult, atunci când un credincios își schimba locul de reședință sau călătorea undeva, primea o scrisoare de recomandare către adunarea din noul loc de reședință (compară cu Faptele apostolilor 18.27). Ei bine, apostolul călătorea aproape neîncetat. Avea el nevoie de o astfel de scrisoare de recomandare către credincioșii din Corint sau din partea lor? Cu siguranță că nu! El putea să se refere la ei peste tot - pentru că erau într-o stare spirituală bună la acea vreme - și să spună: „Uite, aici este scrisoarea mea! Și putea face aceasta tocmai pentru că credincioșii din Corint erau expresia clară a învățaturii sale, o *scrisoare a lui Hristos*, cunoscută și citită de toți oamenii.

Îl las pe cititor să se întrebe cum stau lucrurile cu el în această privință. Nu că vreun creștin L-ar iubi pe Domnul său așa cum *ar trebui* să-L iubească - Isus este mult prea prețios pentru asta; dar un creștin adevărat este gata să renunțe la toate pentru El, Hristos este *preocuparea inimii sale*, care conduce totul.

Mai departe în capitol, apostolul spune: „Unde este Duhul Domnului, este libertate” (2 Corinteni 3.17). Atât timp cât un om tremură la gândul la Dumnezeu, el nu cunoaște această libertate. A fi „liber”, a fi cu adevărat liber, înseamnă a fi fericit în prezența lui Dumnezeu. Atunci când Duhul lui Dumnezeu deschide ochii unui om față de starea sa naturală și îl aduce în lumina lui Dumnezeu, rezultatul nu este altul decât libertatea. Omul își vede păcatele și începe să tremure. Dar de îndată ce ajunge să cunoască dragostea lui Dumnezeu revelată în Hristos, lucrurile se schimbă. Dragostea desăvârșită, care L-a dat pe singurul Fiul născut al Său, alungă orice teamă. Așa cum am spus, Legea are efectul opus. În loc să facă liberi și fericiți, ea *condamnă*. De aceea, ea nu este doar o

lucrare a morții, ci și a *condamnării*. Ea cere dreptate și îi blestemă pe cei care nu o au. Astfel, ea aduce inima sub robie și frică.

Cât de diferit este cu slujba Duhului și a dreptății! Hristos a venit în această lume și i-a găsit pe toți oamenii „sub păcat”. Nu exista niciun „mijlocitor [arbitru]” care, așa cum spune Iov, să fi putut pune mâna pe cele două părți, Dumnezeu și omul, pentru a ispăși și a arbitra (Iov 9.33). Așa că Hristos a devenit acel arbitru. Și ce arbitru a fost El! Nu a venit la El niciun păcătos tulburat și plin de vină, pe care El să nu-l fi primit cu brațele deschise. El nu a spus: mai întâi du-te și fă-ți dreptate, apoi vino înapoi. Nu, El venise să ierte, să ne câștige inimile prin drăfostea Sa și să ne salveze de la moarte. De aceea El a fost acuzat că i-a primit pe *păcătoși* și a mâncat cu ei. Aveți dreptate, a răspuns El acuzatorilor; dar, nu a venit Fiul Omului să caute și să mântuiască ce era pierdut? Nu merge păstorul cel bun după oaia pierdută până o găsește? Și nu se bucură tatăl că își poate îmbrățișa fiul care se întoarce? Desigur, este imposibil să-l conduci pe fiu în casă în zdrențele sale. Dumnezeu este drept și sfânt. Dar dragostea Tatălui poate, de dragul lui Hristos, să-i dea cele mai frumoase haine din casa Sa, îl poate îmbrăca în haina propriei Sale dreptăți.

Minunate căi ale harului lui Dumnezeu! El *vrea* să Se glorifice în ele și cine Îl poate opri? Fața lui Moise a strălucit când a coborât pentru a doua oară de pe Muntele Sinai, unde Dumnezeu îi revelase noul Său nume: „DOMNUL [Iehova], DOMNUL [Iehova] Dumnezeu, *binevoitor* și *milos*, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr” [Exodul 34.6]. Prima dată nu a strălucit. Legea nu poate face niciodată fața omului să strălucească. Dar această glorie a dispărut din nou, nu putea rămâne, pentru că harul era încă legat de Lege (Exodul 34).

Dar după ce „*harul și adevărul au venit*” prin Hristos, putem privi cu fața descoperită gloria pe deplin revelată a Domnului, acolo unde este El acum, în gloria de sus. Hristos nu ar putea fi acolo dacă păcatele noastre, care ne-au separat de Dumnezeu dar pe care El le-a luat asupra Sa în har, ar fi încă asupra Sa. El a suferit pentru ele pe cruce și le-a șters pentru eternitate. Acum, „slujba *Duhului* și a *dreptății*” a luat locul „slujbei morții și a *condamnării*”, iar Dumnezeu a strălucit în inimile noastre lumina cunoașterii gloriei Sale *pe fața lui Hristos* (2 Corinteni 4.6).

Acesta este modul în care Hristos a fost scris pe tablele de carne ale inimilor noastre, iar acum este partea noastră să-L privim cu stăruință, să-L cunoaștem din ce în ce mai bine și, în acest fel, să fim transformați din ce în ce mai mult după chipul Său. În acest scop ne-a fost dat și Duhul Sfânt pe baza dreptății lui Dumnezeu pe deplin satisfăcută „prin ascultarea Unuia” (Romani 5.19), a cărui slujbă este de a face ca chipul lui Hristos să se formeze tot mai clar în noi. Credinciosul, care se poate mișca acum într-o libertate fericită în prezența lui Dumnezeu, dorește același lucru. Cântăm adesea, și pe bună dreptate:

Isuse, Numele-Ți rămână
Adânc în mine-ntipărit!

Apostolul Pavel, la rândul său, dorea un singur lucru: „Să-L câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, ... să-L cunosc pe El și puterea învierii Sale etc.” Și pentru că așa a fost, el a putut să spună credincioșilor din Filipi: „Fiți împreună-imitatori ai *mei*, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum *ne aveți model pe noi*” (Filipeni 3.17). De asemenea, el a putut să le dea și credincioșilor din Corint mărturia că și ei au *arătat* că erau o epistolă a lui Hristos. Toți îi cunoșteau astfel.

Dragă cititorule, cum este cu *noi* astăzi? Fie ca adunare, fie ca indivizi, și noi suntem scrisori ale lui Hristos, „scrise nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu”. Noi nu *trebuie* să fim

scrisori, ci *suntem*; dar întrebarea este, dacă noi am fost acum *descoperiți* ca atare și oamenilor din jurul nostru, dacă ei Îl pot recunoaște și citi cu adevărat pe *Hristos* în noi.

Acolo sus nu mai există nicio oportunitate pentru aceasta. *Acum este momentul!* Nu vrem noi să profităm de el, cu mai multă fidelitate decât înainte?

Titlul original: „*Ein Brief Christi*”
Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).